

A NAGY TEMETÉS (1989. JÚNIUS 16.)

Amikor öt kommunistát „szentté avattak”, mint a forradalom vezetőit, hőseit és mártírjait

Az 1980-as évek végén érezni lehetett, hogy az egységes kommunista világrendszer gerince megroppant. A Szovjetunióban, különösen Borisz Jelcin és Mihail Gorbacsov működése alatt vált világossá, hogy az egykor félelmetes bolsevista birodalom, a nagy agyag Gólem megingott, a „Rab Nemzetek” előbb-utóbb igyekeznek majd megszabadulni rabtartójuktól és azoktól a kollaboráns, kommunista vezetőiktől, akik lekötelezettjei voltak a rabtartó birodalomnak.

Ebben élen járt Magyarország, amelynek fiatalsága 1956. október 23. után megmutatta, hogy egy szabadság szerető nemzet miként próbálta lerázni rabláncait. Még éltek azok a forradalmárok, akik sokévi börtön után, másodosztályú állampolgárként vegetáltak, de a Szovjetunió gyengülése láttán szervezkedni kezdtek, abban a reményben, hogy van lehetőség a „feltámadásra”. Az akkor szervezkedő ellenzék legnagyobb szervezete a **Magyar Demokrata Fórum (MDF)** volt, amely a **Lezsák Sándor lakiteleki tanító** udvarán felállított lakodalmas sátorban bontott szárnyat. Hatalmas lökést adott az ellenzéki erőknél **Pozsgay Imre bejelentése, hogy 1956 nem ellenforradalom volt, hanem népfelkelés.** Ez adta meg a kezdő lökést a forradalom és a forradalmárok rehabilitálásáért folyó küzdelemhez. Ennek első lépése volt Nagy Imrének és négy kivégzett társának újratemetése.

Ekkor még minden becsületes forradalmár, velem együtt, úgy gondolta, ez az első lépés ahhoz a küzdelemhez, hogy 1956 szelleme újjáéledjen, a forradalom és a forradalmárok visszanyerjék becsületüket, és a küzdelem végén a kollaboráns kommunista vezetők eltűnjenek a történelem süllyesztőjébe, a szovjet megszállók kivonuljanak, és hazánk belépjen a szabad nemzetek sorába.

Velem együtt ekkor még nagyon sok rendszerváltásban reménykedő, jobboldali gondolkozású ember lépett be az MDF-be. Én is 1988 decemberében léptem be a szervezetbe, a tagsági könyvem száma 9345 volt. Büszke voltam arra, hogy kis tagkönyvemet maga **Lezsák Sándor** írta alá. Azért nem tudtam előbb belépni az MDF-be, mert 1988 januárjában egy frontális ütközéses balesetet szenvedtem, melynek következtében szerencsére életben maradtam, de hét helyen eltört kezem-lábam, és 11 hónapig járóképtelen voltam. Csak miután több műtéten eszedrőtoztak, és levették rólam a gipszet, tudtam kimenni az utcára, de még hónapokig botlal, sántikálva közlekedtem.

1989-ben még nem láttuk, hogy ez a temetés egy manipuláció ahhoz, hogy öt kommunistát valósággal szentté avatva, a még élő egykori ún. reform-kommunisták, összefogva a hatalom akkori kommunista uraival, átmentésük magukat a jövőbe. A kommunistáknak már volt ebben gyakorlatuk, hiszen **1956. október 6-án ugyanezt a szemfényvesztő manipulációt játszották végig Rajk László és társainak újratemetésével.**

Akkor is kommunisták által kivégzett kommunistákból akartak nemzeti mártírokat, nemzeti hősokeket faragni, pedig Rajk és társai éppen olyan hithű kommunisták voltak, mint akik kivégezték őket. **Attól még senki nem válik nemzeti hőssé, ha saját elvtársai, az egymás közötti, hatalomért folytatott marakodás során kivégzik,** legfeljebb ártatlan, szájalomra méltó áldozattá.

Rajk László és társai újratemetése időpontjának kijelölése is ravasz kommunista manipuláció volt. Október 6. Arra gondoltak az elvtársak, hogy 1848–49-es szabadságharcunk és a 13 hős aradi kivégzésének dátuma, lassan összemosódik a kivégzett kommunisták újratemetésének időpontjával. Pedig az aradi hős tábornokok és a kommunisták által kivégzett kommunisták életútja fényévnvi távolságban van egymástól. Erre 1989-ben még senki nem gondolt.

Tehát lelkesen készültünk a nagy temetésre, amelyet a kivégzések évfordulójára, június 16-ra terveztek. Ekkor a **Politikai Foglyok Országos Szövetsége (POFOSZ)** szervezőtitkára voltam, és az elnökkel, **Fónay Jenő**vel együtt, elkeseredett vitát kellett folytatnunk a **Történelmi Igazságtétel Bizottság (TIB)** vezetőivel azért, hogy az öt kommunista mellett egy hatodik koporsó is legyen a ravatalon, amely a kivégzett több száz forradalmárt jelképezze.

Akkor még nem láttam tisztán, hogy a TIB, amelyet az 56-os reform kommunisták alapítottak, és Soros György anyagi támogatásával működtek, valójában egy igazi rendszerváltás elszabotálásának élharcosa volt. Nem véletlen, hogy az akkori kommunista vezetők, a legnagyobb egyetértésben TIB vezetőivel, sokmillió támogatással szervezték a nagy temetést, amit porhintésnek szántak az ország és világ szemébe.

Mint említettem akkor az MDF volt a legnagyobb, legszervezettebb ellenzéki erő. Ezért az MDF vállalta, hogy a Hősök terén tervezett nagy temetésen ezer rendezővel irányítja a tömeget és tartja fenn a rendet. Ekkor a III. kerületi, óbudai MDF-csoport volt az ország legerősebb szervezete. *(Itt jegyzem meg, hogy 1990-ben, amikor az MDF megnyerte a választást, az óbudai szervezetből négy országgyűlési képviselő és két miniszter került a Parlamentbe.)*

Ez a szervezet vállalta, hogy 60 rendezőt állít ki, és a legfontosabb helyen, a ravatal környékén állítja fel őket. Június 16-án reggel 6 órakor gyülekeztünk a Flórián téren, és együtt mentünk ki a Hősök terére.

A III. kerületi, óbudai MDF-szervezet a Hősök terén

Ezt megelőzően, kb. két héttel korábban **Lezsák Sándor felkért**, illetve megbízott azzal, hogy a koporsók mellett **szervezzem meg a díszőrséget**. Nagy lelkesedéssel láttam a munkához. Lezsák Sándortól kaptam egy névsort címekkel, amely azoknak az MDF-aktivistáknak a neveit tartalmazta, akik az elmúlt hónapokban a legtöbb munkát végezték, és méltók lettek arra, hogy a koporsók mellett félóráig díszőrséget álljanak. A TIB is adott egy névsort, hozzávetőleg 50 személlyel, és nálam volt a POFOSZ tagnévsora. Közülük választottam ki 150 olyan volt rabtársamat, akikkel még a gyűjtőfogházban ismerkedtem meg az ott töltött börtönévek alatt. Ezt követően felkerestem a Múcsarnok igazgatónőjét, és megbeszéltem vele, járuljon hozzá ahhoz, hogy a díszőrség mintegy 300 tagja a Múcsarnok aulájában gyülekezzen, és ott tartózkodjon addig, ameddig sorra kerül a koporsók mellett kijelölt helyre.

Miután kezembem voltak a névsorok, és biztosítottuk a tartózkodási helyiséget, egyik volt rabtársam, a **(kis) Rácz Sándor**, a III. kerületi MDF akkori elnöke segítségével és anyagi támogatásával megterveztem és kinyomtat-tuk a meghívókat, majd postáztam azokat.

MEGHÍVÓ

részére

Az 1956-os forradalom és szabadságharc mártírjai tiszteletére 1989. június 16-án a Hősök terén tartandó gyászszerertáson a ravatal melletti **DISZŐRSÉGBEN** való részvételre.

Kedves Barátunk!

Az 1956-os forradalomban és szabadságharcban való részvételedért, a forradalom leverését követő megtorlás és megaláztatás elszenvédéséért, 1956 történelmi igazságáért folytatott küzdelemért és politikai helytállásodért méltó vagy arra, hogy ezen az egész nemzetet megrázó megemlékezésen a legméltóbb helyen, hőseink és mártírjaink koporsója mellett a díszőrség tagjaként rödd le kegyeletedet.

A temetés vezetősége

Kérünk, hogy a díszőrség gyülekezőhelyét a Múcsarnok aulájában legkésőbb 8.30-ig foglalj el, és beosztásodért jelentkezz a díszőrség parancsnokánál. Bejárat a meghívó felmutatásával.

1989. júni. 7.

Zolomy László pk.
Bácsi József pkh.
Szalay Róbert pkh.

Sz :

1956–1989

„Az nem lehet, hogy annyi szív
Hűbba onta vért
S keservben annyi hű kebel
Szakadt meg a honért”

Vörösmarty: Szózat

Meghívó az 1956-os forradalom és szabadságharc mártírjainak díszőrségébe

Június 16-án reggel 8 órára már majdnem minden meghívott a Múcsarnok aulájában volt. Jól emlékszem, ott volt egymás mellett **Darvas Iván** és **Mensáros László** is. Odamentem hozzájuk, és megkérdeztem, nem akarnak-e az első váltásokban díszőrséget állni, hogy ne kelljen órákig az aulában várakozniuk, amíg rájuk kerül a sor. Mert kezdetben mindenki szeretett volna az első között díszőrséget állni. Megköszönték, de inkább maradni akartak néhány óráig, mert jól érezték magukat abban a társaságban. Főleg Darvas Iván volt feldobva, mivel találkozott két olyan taggal, akikkel 1956 után együtt ült a börtönben. Arról nem beszélve, hogy a jelenlévők örömmel vették körül a két országos hírví színészt, akiket sorstársuknak éretek.

Közben megkezdődött a búcsúztatás. A beszélők, illetve a búcsúztatók személye gondosan lett kiválogatva. A fő szónok **Vásárhelyi Miklós** volt. Ez a **hithű bolsevik**, a Nagy Imre-per életben maradt vádlottja most jól kamatoztatta öt éves börtönbüntetését. Igaz, azért kapott „csak” öt évet, mert a tárgyaláson, szánalmas módon, elárulta a forradalmat, és aláírt a bíróságnak. De erre most nem gondolt senki, mert akkor még senki nem ismerték a per lefolyását, amely ötven évre titkosítva volt.

Hasonlóan jól sikerült választás volt **Orbán Viktor** szerepeltetése, hiszen a jó szónoki képességekkel rendelkező ifjú ember a Fiatal Demokraták Szövetsége vezetője volt, és a Fidesz akkor az SZDSZ ifjúsági segédcapatának számított.

Egyedül **Rácz Sándor** személye lógott ki a liberális, reform-kommunista garnitúrából. Őt „cégérnek” vette maga be közé a TIB vezetősége, hogy az ő forradalmi hitelességét pajzsként tarthassák maguk elé. Hiszen az 1956-os Munkástanácsok vezetője nem csak Magyarországon, de az ország határain túl is hatalmas népszerűségnek örvendett. (Nem véletlen, hogy Rácz Sándor néhány hónap múlva kiábrándultan hagyta ott a rendszerváltást elszabotáló társaságot.) Itt, a temetésen is megmutatkozott ez, mert az ő búcsúbeszédét kísérte a több százezres tömeg részéről a legnagyobb elismerés, amikor az eredeti programtól eltérően, a téren összegyűlt százezrekkel elénekelte a **Boldogasszony anyánk** kezdetű egyházi éneket, amely igencsak felborzolta a rendező reform kommunisták idegeit.

Közben természetesen folyt a díszőrségek váltása a koporsók mellett. A hat koporsónál egyszerre huszonnégy fő állt őrséget, közben az aulában összeállítottam a következő huszonnégy fős váltást. Már több váltás megtörtént, amikor odajött hozzám egy férfi. Bemutatkozott, hogy **Balogh Ernő**nek hívják, az USA-ból jött, ő az **Amerikai Magyar Szövetség alelnöke**, nincs meghívója, és szeretne díszőrséget állni, de nem az öt kommunista valamelyikénél, hanem csak a hatodik koporsónál, ha van arra lehetőség. Elmondtam, hogy nincs semmi akadály, én is csak a hatodik koporsónál fogok őrséget állni, maradjon mellettem, és majd együtt megyünk.

Rövidesen mellém sodródott egy másik férfi. Elmondta, hogy Németországból jött, nincs meghívója, de ő is szeretne őrséget állni, van-e rá mód? Természetesen senkit sem akartam kizárni a lehetőségből, különösen nem olyan embert, aki külföldről jött haza erre a világraszóló eseményre. Bemutatkozott, „**Molnár János** vagyok Münchenből, az **Európai Szabadságharcos Szövetség dokumentátora**”. Fiát is hozta magával operatőrnek, mert szeretné ezt az eseményt megörökíteni. Neki is azt mondtam, mint Balogh Ernőnek, hogy ne szakadjunk el egymástól, és majd együtt megyünk a hatodik koporsóhoz. Bemutattam egymásnak a két férfit, és tovább szerveztem a következő váltást.

Ekkor egy harmadik külföldről jött férfi jött oda hozzám. „**Helm Árpád** vagyok az USA-ból, a **Hungária Szabadságharcos Mozgalom** újságjának, a **Szittyakürtnek** vagyok a tudósítója. Azért jöttem, hogy megírjam a lapomnak az itt történeteket, de közben szeretnék díszőrséget állni, de csak akkor, ha a hatodik koporsónál lehet, mert kommunisták mellé nem akarok állni”. Árpádot is bemutattam a másik két külföldről jött embernek, akik azonnal összebarátkoztak, mert rövidesen kiderült, hogy mind a hárman szabadságharcosok voltak 1956-ban, és így megvolt a közös nevező. Rövidesen beosztottam magunkat a következő váltáshoz, és így mi négyen álltunk őrséget a hatodik koporsónál.

Közben odajött hozzám a temetés fő szervezője, **Hegedűs B. András**, aki a TIB elsőszámú főmozgatója volt, és kezembe adott egy rövid névsort, hogy a következő váltáshoz osszam be a felsorolt embereket. Nagyon sajnálom, hogy ez a cetli valahogy elkallódott, mert mint utólag kiderült, főleg azok nevei voltak rajta, akik a következő hónapokban, években főszereplői voltak a rendszerváltás elszabotálásának. Itt jegyzem meg, hogy a nagy temetésről videofilm is készült, aki akarja, ezen visszanézheti, hogy kik voltak a díszőrség TIB-bel együttműködő kommunista elvtársai.

A Hősök terén tartott megemlékezés után a temetkezési vállalat gépkocsijai megindultak a temetőbe a hat koporsóval és a rengeteg koszorúval.

Elindultak a köztemető felé a résztvevők közül azok a gépkocsik is, amelyeknek belépési engedélyük volt a temetőbe. A temetői megemlékezés szervezője ugyanis a TIB volt, amelynek vezetői az SZDSZ és a Fidesz közreműködésével intézték a beléptetést, és csak azokat a gépkocsikat engedték be, amelyeknek a TIB által kiállított engedélye volt.

Érdeklődésként megemlítem, hogy **Kopácsi Sándor**, aki 1956-ban budapesti rendőrfőkapitány és a Nemzetőrség helyettes parancsnoka volt, szintén a díszőrség tagja volt, de ekkor a TIB még nem ölelte keblére. Így Kopácsi ott toporgott a Múcsarnok sarkánál, és nem volt, aki kivigye a temetőbe. Az ott lévő rendőrkocsik egyike sem merte vállalni, hogy az egykori rendőrkormányt felvegye. Szerencsére én már előre gondoskodtam néhány gépkocsiról, amelyeket néhány barátom ajánlott fel, hogy segítenek, ha szükség van rá. Így megkértem az ott készenlétben álló **Schmidt László** barátomat, hogy vigye ki Kopácsit a temetőbe.

A KEGYELET KOSZORÚI

1989. június 16., péntek

RENDKÍVÜLI KIADÁS

3

A kommunisták felsorakoztak elvtársaik koporsói körül.
A fenti, jobb oldali 6. koporsónál Szalay Róbert, Molnár János, Balogh Ernő

Ezután búcsút vettem a díszőrség még ott lévő tagjaitól, megköszöntem a Múcsarnok vezetőjének és dolgozóinak a segítségüket, és én is indulni készültem a temetőbe. Ekkor érkezett vissza a temetőtől Molnár János és fia, azzal, hogy a rendezők nem engedték be a gépkocsival, mert nem volt belépési engedélyük, és közölték velük, hogy kamerát egyáltalán nem vihetnek be. Felajánlottam, hogy üljenek be a kocsimba, én majd beviszem őket, ami meg is történt.

Kikívánczik belőlem az a **viisszataszító érzés, amely a kamerákkal kapcsolatos**. A TIB azért tiltott ki minden kamerát a temetőből, mert ők maguk készítettek filmet a temetésről, és el akarták érni, hogy ebben monopolhelyzetük legyen, amelyet üzletileg kihasználhatnak. Ez meg is valósult, mert a későbbiekben ez az egyetlen nagy videó készült el a temetésről, amelyet csak a TIB által lehetett megvásárolni. Talán ez volt az első „privatizáció” a későbbi ország rablás előtt, amikor a maguk számára privatizálták a nagy temetés videóját.

A temetőben folytatódott a búcsúztatási szertartás. Itt is felállították a hat koporsót a 300-as parcellában.

És itt álljunk meg egy gondolat erejéig. A forradalom leverése után közel 400 embert végeztek ki. Legtöbbjüket a temető legtavolabbi sarkába a 301-es parcellába földelték el jeltelen gödörbe. (Ide ásták el az állatkertben elhullott állatokat is.) Amikor 1989-ben a kommunista kormány a TIB-bel történt megegyezés után engedélyt adott az öt kivégzett kommunista „családi” temetésére, megkezdtek a keresést és a csontok azonosítását a 301-es parcellában. Azonban amikor megtalálták az öt „reformer” kommunista, **Nagy Imre, Maléter Pál, Szilágyi József, Gimes Miklós és Losonczy Géza** csontjait, azokat nem akarták visszatemetni az „ellenforradalmárok” közé, és kialakították a 300-as parcellát. Ide szándékozták temetni az öt saját halottjukat.

Dicséretére legyen mondva a POFOSZ akkori vezetőinek, hogy kemény vitában meggyőzték Nagy Imre lányát: édesapja csontjait oda temessék vissza, ahol azt megtalálták.

Tehát a temetőben két parcella volt. A 300-as, ahol öt kommunista volt felravatalozva. Itt hatalmas készült-ség, katonazenekar, díszszázad, kandeláberek, hangosítás, koszorúrengeteg, újságírók, fotósok siserahada, nagy tömeg, sok ismert közéleti személyiség.

A 301-es: itt az akkor már névvel ellátott működtetési lapok között keresgélő néhány gyászruhás idősebb és fiatalabb nő volt látható, akik keresték, hogy melyik betonkocka alatt lehet elásva a fia, férje, testvére vagy édesapja. Hatalmas és égbekiáltó volt a kontraszt a két parcella között! Az egyikben öt felravatalozott kommunista hatalmas pompával, a másikban a háromszáz forradalmár kopár, sivár betonkockái. Erre hívtam fel a mellettem álló külföldről érkezett megemlékező volt forradalmárok figyelmét, akik megdöbbenően figyelték és fotózták, videózták az eseményeket, a látottakat.

A temetés után új ismerőseim meghívtak vacsorára egy étterembe. Itt hosszú, késő estébe nyúló beszélgetés következett. Balogh Ernő, Helm Árpád és Molnár János elmondta, hogy az elmúlt harminckét évben hogyan éltek, és mivel foglalkoztak az emigrációban.

Ámulva hallgattam, hogy amíg itthon, a Kádár-rendszer éveitől még az 1963-as nagy amnesztia után is a félelem, a rettegés országa voltunk, addig az emigrációban néhány ezer mindenre elszánt forradalmár miként emelte magasba a forradalom lyukas zászlaját. Miként szervezkedtek, zárták szorosra soraikat, és várták a hazatérést, ha kell, fegyverrel.

Számomra a legmegdöbbentőbb az volt, amikor Helm Árpád elmondta, hogy a Hungária Szabadságharcos Mozgalom tagjai a 70-es években, a hidegháború éveiben, több százan valóságos katonai, harci kiképzést szerveztek. Hétvégeken az erdőkben és hegyek között terepgyakorlatokat és éleslövészeteket tartottak. Volt ejtőernyős részlegük is, amelynek tagjai és vezetője, legtöbbször a II. világháborúban a Magyar Honvédség ejtőernyősei voltak. Ezek repülőgépet is béreltek, és gyakorolták az ugrásokat, abban a reményben, hogy ha kell, ismét felveszik a harcot a „bolsik” ellen.

Ez számomra hihetetlennek tűnt, de később nyugati útjaim során személyesen győződhettem meg arról, hogy azok a történetek, amelyeket az emigráció tevékenységéről itt hallottam és elképzelhetetlennek tartottam, száz százalékgig megfelelnek a valóságnak.

Én is elmondtam röviden az 56-os élményeim, a börtönök megpróbáltatásait és a jelenlegi, rendszerváltásért folyó küzdelmet.

Itt, a vacsora alatt beszéltük meg, készüljek fel, mert rövidesen meghívásokat fogok kapni, hogy a magam szemével győződjem meg mindarról, amiket elmondtak, és hogy én is számoljak majd be arról, hogy mi történt itthon az elmúlt évtizedekben, milyen kilátások vannak arra, hogy itthon megbukjon a kommunista rendszer. Ezeket a meghívásomra tett ígéreteket nem vettem komolyan, mert hiába kötöttünk barátságot az elmúlt 10-12 órában, kétséges volt, hogy a jövőben találkozhatunk-e egyáltalán.

Ők hazautaznak, többen a világ másik végébe. Én itthon maradok ebben a zavaros politikai forgatagban, aki nek itthon még senki nem látta a végét. Tudtam, hogy a kommunisták foggal-körömmel ragaszkodnak a hatalmukhoz. **Grósz Károly a Sportszarnokban tízezer pártmunkás és munkásor előtt még kemény osztályharcot hirdetett**, és a fehérterror rémével riogatta a hallgatóságot. Hatvanezer állig felfegyverzett munkásor állt a párt mögött. Ezek a munkásörök vasárnaponként, rezesbandák felvezetésével, kommunista indulókat énekelve, a Fel vörösök, proletárok... és hasonlókat üvöltve, felfegyverkezve meneteltek az utcákon, ezzel riogatva és fenyegetve a lakosságot. Tehát nagyon bizonytalannak látszott a helyzet.

Annál nagyobb volt a meglepetésem, amikor két hét múlva kaptam egy meghívót a **Szabadságharcos Világszövetség Európai Kongresszusára, Heidelbergbe**. Felkeresett Molnár János, és közölte, hogy ismét Budapestre jött, édesanyját meglátogatni, akinek a Szondi utcában van a lakása, és ha gondolom, szívesen elvisz a kongresszusra, hogy ne kelljen nekem vonattal bumlizni, vagy saját gépkocsival menni. Örömmel fogadtam a felajánlást, és két nap múlva elindultunk az első nyugati emigrációs meghívásomra, amelyet a következő években számtalan hasonló követett.

Ezek során Nyugat-Európa és Amerika sok országában, számtalan városában jártam, és megismertem azt a csodálatos és áldozatkész munkát, amelyet a **Nemzeti Emigráció** végzett, évtizedeken át, a nemzeti gondolat jegyében. Ezért tartom szükségesnek és becsületbeli kötelességemnek megírni azt, hogy az a néhány ezer ember, akiket a Nemzeti Emigráció tagjaiként ismertem meg, milyen áldozatokat hoztak Magyarországról.

Mielőtt azonban még rátérnék a nyugati utjaim és azok tapasztalatainak ismertetésére, kérem, olvassák el, Balogh Ernő hogyan látta a Nagy Temetést, amelyet hazatérve megírt az USA-ban megjelenő Amerikai-Kanadai Magyar Élet című újságban.

AMERIKAI-KANADAI MAGYAR ÉLET

című újság 1989. augusztus 10-i számának 14. oldala

A HÓHÉROKAT ÜNNEPELTÉK!

Helyszíni beszámoló Nagy Imre temetéséről

32 esztendő alatt harmadszor voltam Magyarországon. Saját szememmel akartam látni a változásokat, saját fülemmel akartam hallani azokat, akik ma az egész világgal elhitetik, hogy Magyarországon megváltozott a helyzet, és összeomlóban van a kommunista világ.

Ott akartam lenni azon a temetésen, amelyen, amelyen úgy gondoltam, hogy végre a magyar nemzet emlékezhet hőseire és mártírjaira, a kivégzettek, halálra kínzottak, Szibériába hurcoltak és saját hazájukban földönfutóvá lettek hosszú sorára. Szerettem volna leróni hálámat azok iránt, akik velem együtt harcoltak 1956-ban a csőcselék és söpredék ellen, amely kiszolgálta az elnyomókat, és amely szovjet tankok árnyékában véres bosszút állt mindenkin, aki magyar volt.

Látni akartam hazámat, amelyen a huszadik század során háromszor kaszált végig a halál, egyszer a nyugati bosszú és kétszer a keleti gyűlölet formájában. Harminckét éves emigrációs életem alatt úgy éreztem, hogy az emberiség minden bűnéért minket, magyarokat büntettek meg. Keresztre feszítették, földaraboltak, háborús bűnösnek nyilvánítottak, lázadónak, forradalmárnak, nácinak és fasisztának csak azért, hogy agyonverhessenek bennünket. A keleti és nyugati propagandagépezet elhitette velem, hogy vége van a magyar halálnak, és a 301-es parcellából feltámadva és újjászületve jönnek ki a magyar nemzet hősei és mártírjai, hogy ártatlanul kiontott vérükből feltámadjon és újjászülessen a magyar nemzet.

Tévedtem! Csalódtam! Kiábrándultam!

Amikor megtudták a rendezők, hogy az Egyesült Államokból jöttem, és magyar egyesületeket képviselek, akkor rögtön Nagy Imre és Maléter Pál koporsójához irányítottak. Amikor kijelentettem, hogy „én csak az üres koporsó mellett vagyok hajlandó állni”, akkor félreállítottak, ezzel a fülembe jutott megjegyzéssel: „Ez nem a mi emberünk!” Igazuk volt, sosem voltam és sohasem leszek az ő emberük. Maléter Pálné úgy viselkedett, mint amikor királynő lesz egy utcalányból. Király Béla, az 1956-os „szabadságharc” pizsamatábornoka úgy ugrált a mikrofon és a felvevőgépek előtt, mint egy utolsó hollywoodi statisztá, amikor főszerephez jut. Volt valami groteszk, erőltetetten nevetséges az egészben. Látszott, hogy mindenki szerepet játszott, de az is látszott, hogy tehetségtelen színészeket választottak ki a szerepekre.

Az öreg kommunisták és a fiatal kommunisták egyaránt attól rettegetek, hogy valaki vagy valakik megzavarják ezt a gyönyörűen kidolgozott szerecsenmosdatást. A sajtó napokig mosta a magyar agyakat, pontosan úgy, mint 1956 kritikus napjaiban. „Ha nem csinálunk semmit, akkor fogunk győzni.” „Ha nem beszélünk az oroszok ellen, akkor lesz szabadság.” „Ha nem harcolunk, akkor kivonulnak a bejövő csapatok.” – Csodálatos logika – semmi esetre nem magyar logika!

Az elhangzott beszédek lényege az volt, hogy „nem szabad bosszút állni a bűnösökön, hóhérokon, a szadistákon és az ellenséghez átpártolt árulókon”. Ezek a szónokok sohasem voltak vallásos emberek, vagy ha azok voltak, már régen szembefordultak a vallással, de most egymás között a vallás legszentebb tanát a megbocsátást hangoztatják.

Igazságról nincsen szó és nem is volt szó a temetésen.

Szabadságról sem.

Magyarságról sem.

Arról azonban igen, hogy a bűnösöknek meg kell bocsátani – természetesen csak akkor, ha azok kommunisták voltak vagy maradtak.

Semmi nem változott Magyarországon.

Ezt mondták 1945-ben is, azután is, ezt jajgatták 1956-ban is a kommunisták és azóta is. Az érdekes csak az, hogy ők mindig kivégzik a magyarokat és kegyetlen bosszút állnak azokon, akik ellenük vannak, de közben éjjel nappal megbocsájtásért beszélnek, és talán még imádkoznak is a maguk számára!

Az 1956-ban fogvatartott kommunisták egyik vezetője a szabadulása után kijelentette: „Holnap akartak bennünket felakasztani.” És belekezdett az akasztásokba. Futószalagon ítélték halálra a legjobb magyarokat. Ebben van a mi magyar tragédiánk. Mi mindent csak tettünk volna, de semmit sem tettünk. Ellenségeink viszont 1000 esztendeje pusztítanak bennünket. Az eredmények maguktól láthatóak. A magyar emigráció szabadságharcos vezetője, Dömötör Tibor püspök mondotta június 4-i passaici beszédében, hogy „azt állítják rólunk, magyarokról, hogy mi ezer esztendeje elnyomjuk a nemzetiségeket. Szerencse, hogy nem volt tovább módunk elnyomni, mert lassan nem maradt volna már egyetlen magyar sem a Kárpát-medencében”. Így vagyunk mi a kommunizmussal is. Addig bocsájtgatunk meg nekik, hogy végül is teljesen kiirtanak bennünket!

Félelmetes volt elbeszélgetni a lassan hatalomra kerülő „új” magyar vezetőkkel, akik pontosan ugyanazt fújják, mint elődeik. „Nem lehet”, „nem szabad”, „nem ajánlatos”, „nem lehetséges”, „nem időszerű”. Minden nemzeti problémára ez a válaszuk, vagyis semmire sincs válaszuk, elképzelésük és megoldásuk, csak a magyar nemzet lefegyverzése! Ezt a programot akarják most újra kormány szintre emelni. Ezt csinálta Nagy Imre és Maléter Pál 1956-ban. Pontosán ezért és csak ezért veszett el a magyar szabadságharc. Mint ahogy ezért veszett el napjainkban a kínai szabadságharc is! Jól dolgoztak a kommunisták: becsapták a népet, és hatalmon maradtak!

Magyarok! Testvéreim! Szabadságharcosok! Vigyázzatok! Ne álljatok be azok közé, akik a hóhéraikat ünneplik! Folytassátok 1956 nemzeti szabadságharcát! Emlékezzetek, és ne ünnepeljétek! A kommunisták ünnepeljék az általuk kivégzetteket, mi majd a magyar nemzet szabadságát és feltámadását fogjuk ünnepelni!

Mi, magyar szabadságharcosok, tovább harcolunk!

BALOGH ERNŐ

a passaici 1956-os
Szabadságharcos Szobor Bizottság
elnöke és az
Amerikai Magyar Szövetség
New Jersey-i osztályának elnöke